

הסרטה

יומו של אליל

מה כבר לא נאמר על הזמר-אליל ג'וני האלידי? נאמר עליו כבר הכל, וגם ההיסוך מזה. בכל אופן, עכשיו, כשהוא חוזר ל' עולם הסרטים, אומרים את כל זה עוד פעם.

הוא עובד בימים אלה משבע בבוקר עד שבע בערב על בימת ההסרטה, בעיר קטנה ליד פאריס. המטרה לא הרשתה לו לקיים

כשבאים אליו עיתונאים, הוא לא רוצה לדבר איתם. "תמצאו", הוא אומר להם, "מ' מלא אתם ממצאים. ואם אין לכם דמיון, תחפשו בעיתונים ישנים.

כששואלים אותו איך זה להיות אבא, הוא אומר שהוא לא יודע. "בבוקר אני קם. הילד ישן. בלילה אני חוזר מהעבודה. הילד ישן."

אבל גם זה לא מדיגי אותו. הוא הוא משחק עכשיו בסרט מוסיקלי על מלחמת מועדוני-לילה, ומיד לאחר מכן הוא עובר לסרט על חייו של ג'וני האלידי וכל נערות הזמר שמסביבו, כולל אולי כמעט ידידתו איריס פרוק.

ישראל

קיצוץ

בפיצוץ

פיצוץ בחצות נעלם. לפני שנה הסריתו אותו ברעש גדול וכוכבים גדולים. סטקל פטי קיבלה לכבוד ההסרטה כל מיני היסט-ריקות, כולם חיכו לראות מה יצא מזה, וה' סרט נעלם.

בימים אלה התברר מה קרה לו. הוא הוצג בצרפת ולא עורר התפעלות גדולה במיוחד. רצו להעביר אותו לישראל אבל או התברר שהוא לא כל כך מתאים לישראל. יש בו הרצאות ארוכות על המוביל הארצי, יש בו פרקי שירה והלל על ישראל, ארץ העבר וה' עתיד, ארצו של כל יהודי כאשר הוא שם.

היה ברור שהקהל הצרפתי יכול עוד איכ' שהו להבין דברים כאלה, אבל הקהל הישראלי לא ירצה בכלל לשמוע על זה.

לכן נתנו את הסרט לבמאי דויד גרינברג וביקשו ממנו שיע' שה מזה גירסה ישראלית.

דויד גרינברג קיצץ שעה של ציונות, והכניס במקום זה חצי שעה של פעולה ותנועה.

הוא הכניס מאורעות אקטואליים — פעולות אל'פתח, הרפתקות אנשי צפרדע, חבלות-מוקשים.

הגירסה החדשה היתה כנראה יותר מת' קבלת על הועת, היא מוצגת עד עכשיו ב' הצלחה רבה בקנדה, ובעוד שבועיים היא תגיע לקולנוע מקסים בתל-אביב.

כמעטידידה פרנק בבוקר, הילד ישן

סרטים

איפה

המלחמה

האם תלאכיב בווערת? (ארטון דויד, תל-אביב; ישראל) פעמים רבות בסר' טים ישראלים ראו את תל-אביב. תמיד היא התחילה בבניין אל'על ונסתיימה במיגדל' שלום.

קובי יגר, במאי האם תל-אביב בווערת, מראה בפעם הראשונה את תל-אביב תל' אביב. הוא עובר עם המצלמה, ערב המלח' מה, על פני מירפסות אמיתיות של תל' אביב, איטה שמשחקים קלפים, שותים קפה עם גופיה, משוחחים עם השכנים.

מה שרע בהאם תל-אביב בווערת הוא ב' עיקר מה שאין בו. מה שטוב בו הוא מה שיש בו.

אין בסרט מלחמה. סרט מלחמה יכול לתאר את המלחמה מהצד מבלי להראות אף יריה אחת. אבל במיקרה כזה אסור לו להתיימר להציג אותה כמו שהיא.

רואים הייל רץ אל מול טנק, רואים חיילים רצים תחת אש וזהו. הצופה מחכה לראות את ההמשך, את החלק הרציני, ה' אמיתי, של המלחמה כפי שהוא מכיר אותה, וההמשך לא בא.

נוסף לזה אין בסרט דמויות. הסיפור מתיימר להציג את חייהם של ארבעה אנשים: בחור צעיר המבלה בדיסקוטקים ומזלזל מן המלחמה עד שהוא מגיע אליה. טייס הסוכל מן העובדה שאינו יכול לטוס יותר, והוא מרפא את סבלותיו בסיפורי-גבורה דמיוניים שהוא מספר לעיתונאית זרה חמודה; העיתונאית עצמה, שבאה לראות את המלחמה ולכתוב עליה; וביטינק צעיר, המטייל בארץ עם ה' גיטארה שלו.

כל האנשים הללו אינם אנשים אמיתיים. רואים אותם רגע או שניים, הם זורקים את ה' הסיפור שלהם במהירות לא משכנעת ומס' תלקים.

"ספרו בריחות!" אבל מה שיש ב' סרט מכסה בכל זאת על מה שאין בו. יש בו מוסיקה. יש בו שחקנים. ובעיקר — יש בו במאי טוב שהצליח להתגבר בכישרון על דיאלוגים ועל עלילה פחות טובים.

הבמאי יודע להזכיר בצורה מעוררת ה' רגשות את הריצה ביום הראשון של ה' מלחמה. את הציפייה של החיילים שיושבים בשדה ושרים בפנים מתוחות נרגשות, יחד עם צמד הדודאים, שיר מלחמה שהמילים ה' חוזרות בו הן: "שיבוא! שיבוא!"

רואים את הפצועים הראשונים ואת ה' חיילים העומדים לידם הסריאונים. משהו מת מפצעיו והרופא אומר לבריאים: "אל תתנו להם להירדם. תדברו אליהם, ספרו להם בדיחות." נותנים להם מים, מנסים להקל עליהם.

רואים את המתת. בחור צעיר שנורה ב' חזהו, רואה ברגעים שלפני מותו את חברתו בים, בין הגלים, את האורות של תל-אביב, את הדיסקוטקים.

יהודים

כושים

קומוניסטים

המסית (אסתר, תל-אביב; ארצות-הברית) המשותף למלחמת-השחרור ולבעיית הכושים בארצות-הברית הוא ששניהם נושאים מרת' קים, ושניהם עדיין לא זכו לסרט הראוי להם.

בהמסית רואים בחור צעיר, חבר באיגודן גועני, המגיע לעיר דרומית בארצות-הברית, לאחר קבלת החוק בדבר עירוב-גזעים ב' בתי-ספר.

המסית מנסה לארגן את אנשי העיר להת' נגדות לחוק. בזמן שקבוצה של תלמידים כושים צועדת בשקט, מול מבטים עויינים של כל לבני העיר, לבית-הספר המעורב, נואם המסית נאומים מזהירים בפני הלבנים הממורמרים.

הנאומים הם מרתקים. דוגמה נפלאה של דמגוגיה וזלה, שינאה בעזרת מילים כמו: "יהודים, כושים, קומוניסטים." והתלהבות בעזרת מילים כמו: "אמריקה, הארץ שלנו."

זמר האלידי בלילה, הילד ישן

העם האמריקאי. הנואם מבצע אותם בצורה מזהירה.

אבל לאחר מכן נעשה הכל פשוט מדי. יותר מדי מהר מתגלה הפסיכולוגיה הידועה שמאחורי פולחן הגזע והמנהיג. המסית הוא, כמובן, אדם מתוסבך המנסה להתגבר על תסביכו בעזרת השפעה על המון שאינו נשמע לו. ההמון הופך מהר מאוד אלים, וחוזר בו בתשובה, בצורה דרמטית, זולה.

ללא סוף

בסוד נשים (מקסים, תל-אביב; צרפת) הסרט מתחיל כך: איש עומד בגשם עם מטרייה. עובד צחת ההסרטה מודיע: "בסוד נשים, מערכת ראשונה."

שני אנשים קופצים מול המצלמה ומת' חילים להתחכה. האחד אומר: "מה פתאום בסוד נשים? איזה מין שם זה?" השני אומר: "אז אולי נקרא לזה בסוד נשים במריאני-בדז" הראשון אומר: "לא, זה סרט שלא הלך. לא כדאי." השני מציע: "אז אולי נק' רא לזה בסוד נשים בשרבורג?" ואז האיש שעומד עם המטרייה מתעצבן ומתחיל לצעוק: "אולי תצלמו כבר? אתם לא רואים שאני נרטב כאן בגשם?"

לא כל הקטעים הם כל כך מבריקים. יש הרבה קטעים שהם ההיפך מזה. הבמאי ללוש רוצה להראות בסרט, אותו עשה זמן רב לפני גבר ואשה, את הצד השני של האשה. הוא מראה נשים יולדות, אשה שעושה ל' עצמה ניתוח פלסטי, נשים במכון ליופי, נשים זונות, נשים נבגדות, נשים סטריפטי זאיות. וכל הזמן מלחה את כל זה קריינות זולה ומתחסות.

זוהי תערובת של קטעים. חלקם סיפורים קטנים, אפיוודות, חלקם חצי דוקומנטריים. לפעמים הם מעניינים. למשל, כשרואים תצוגת-אופנה במבט מחזרה-הלבשה. הרוג' מניות מתפשטות ומתלבשות, מתפשטות ו' מתלבשות, ללא הרף, ללא סוף.

הגדול ועד קטן
מתרחצים ב-
דרמפון
Taya